

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/202/2015
Identifikačné číslo spisu:	2014200009
Dátum vydania rozhodnutia:	03.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2014200009.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: Občianske združenie PINUS, so sídlom Jašíkova 24, Bratislava, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, Vajanského 17, Senica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 94/§60/2013/VAOTP SR-2 z 13. augusta 2013, č. 120/60/2013/VAOTP SR-2 zo dňa 20. augusta 2013 a č. 2013/168603/KR zo dňa 6. novembra 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/1/2014-168 zo dňa 10. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/1/2014-168 zo dňa 10. marca 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. d) a písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutia žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko nepodal návrh na priznanie ich náhrady a ani mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Predmetom súdneho prieskumu je postup žalovaného pri rozhodovaní o žiadostiach žalobcu o poskytnutie príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“), v súvislosti s ktorým správny orgán vydal rozhodnutia označené ako „Oznámenie č. 94/§60/2013/VAOTP SR-2“ zo dňa 13. augusta 2013 o poskytnutí príspevku na úhradu prevádzkových nákladov vo výške 853,86 Eur a nevyplatení príspevku na úhradu nákladov na dopravu (prevádzka žalovaného na ulici Hviezdoslavova 2556/63, Senica) a „Oznámenie č. 120/60/2013/VAOTP SR-2“ zo dňa 20. augusta 2013 o poskytnutí príspevku na úhradu prevádzkových nákladov vo výške 595,98 Eur a nevyplatení príspevku na úhradu nákladov na dopravu (prevádzka žalobcu na ulici Sotinská 1562/27A v Senici) a rozhodnutia označeného ako „Odvolanie-vyjadrenie č. 2013/168603/KR“ zo 6. novembra 2013, ktorým

podanému odvolaniu žalobcu nevyhovelo.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že konanie žalovaného o žiadosti žalobcu na poskytnutie príspevku podľa § 60 zákona o službách zamestnanosti je konaním orgánu štátnej správy o práve právnickej osoby v oblasti verejnej správy, pričom osobitný zákon o službách zamestnanosti vlastnú úpravu priznania príspevku v nižšej ako požadovanej výške, resp. jeho nepriznania neobsahuje.

Ďalej uviedol, že požiadavka žalobcu na postup správneho orgánu podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) a v rámci toho aj vydanie rozhodnutia s náležitosťami upravenými v tomto zákone je legitímna, má oporu v ustanovení § 1 ods. 1 správneho poriadku, ako aj v okolnostiach prípadu a v princípoch dobrej verejnej správy, ktoré ako súčasť princípov európskeho správneho práva sú uvedené v odporúčaní CM/Rec (2007) 7 Výboru ministrov o dobrej verejnej správe. Medzi tieto princípy patrí okrem iného princíp viazanosti právom, princíp právnej istoty zahŕňajúci požiadavku na jasnosť, zrozumiteľnosť a predvídateľnosť právnych noriem, ako aj postupu orgánov verejnej moci a princíp transparentnosti verejnej moci nedosiahnuteľnej bez garantovania konkrétnych procesných práv účastníka, vrátane práva na vydanie a oznámenie rozhodnutia, jeho adekvátne odôvodnenie, informáciu o opravnom prostriedku a preskúmanie rozhodnutia.

K postupu správneho orgánu pri rozhodovaní o odvolaní krajský súd poukazuje na skutočnosť, že hoci majú oznámenia žalovaného zo dňa 13. augusta 2013 a zo dňa 20. augusta 2013 a vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 6. novembra 2013 charakter rozhodnutia o práve žalobcu a podľa obsahu týchto písomností ich bolo potrebné považovať za rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a za rozhodnutie o odvolaní účastníka, tieto súčasne nespĺňajú náležitosti rozhodnutia vyžadované ustanovením § 47 správneho poriadku a v prípade rozhodnutia o odvolaní rozhodnutie vydal bez opory v zákone opätovne prvostupňový správny orgán.

Dôvodom zrušenia žalobou napadnutých rozhodnutí bola krajským súdom konštatovaná ich nepreskúmateľnosť a vada v postupe správneho orgánu (nedostatok kompetencie pre rozhodnutie o odvolaní) a preto zrušil preskúmané rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d) a písm. e) OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v naznačenom smere.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu z dôvodu podľa § 250 ods. 2, písm. f) OSP, nakoľko rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ku konštatovaniu krajského súdu, že posudzované oznámenia žalovaného z 13. augusta 2013 a z 20. augusta 2013 a vyjadrenie k odvolaniu zo 6. novembra 2013 majú charakter rozhodnutia o práve žalobcu a podľa obsahu týchto písomností ich bolo potrebné považovať za rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a za rozhodnutie o odvolaní účastníka, a že zároveň nespĺňajú náležitosti rozhodnutia vyžadované zákonom a v prípade rozhodnutia o odvolaní rozhodnutie vydal bez opory v zákone opätovne prvostupňový správny orgán uviedol žalovaný, že vec bola zo strany krajského súdu nesprávne právne posúdená. Proces poskytovania príspevku podľa § 60 zákona o službách zamestnanosti vyplýva z ustanovenia § 70 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti. Podľa predmetného ustanovenia sa na konanie podľa § 12 písm. l), t), ae), a af) a § 13 ods. 1, písm. e) vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13, písm. e) zákona o službách zamestnanosti patrí do pôsobnosti úradu rozhodovať o

1. nezaraďení občana do evidencie uchádzačov o zamestnanie a o vyradení uchádzača o zamestnanie z evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 36 ods. 1 písm. a) až g) <., o) až s) <. a ods. 2 <.,
2. povinnosti zamestnávateľa zaplatiť odvod za neplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím podľa § 65 <.,
3. udelení alebo neudelení predchádzajúceho súhlasu zamestnávateľovi na skončenie pracovného pomeru výpoveďou zamestnancovi, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, alebo na skončenie

štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou štátnemu zamestnancovi, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím,

4. uložení pokuty,

5. uložení dodatočnej platby podľa osobitného predpisu.

Žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené uviedol, že keďže poskytovanie príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov podľa § 60 zákona o službách zamestnanosti nespadá pod vyššie uvedené konanie, neaplikoval žalovaný na postup v predmetnej veci správny poriadok.

Ak by bol prijatý názor, že správny poriadok by bolo potrebné aplikovať na všetky rozhodovacie procesy (prinajmenšom na nárokové) podľa zákona o službách zamestnanosti bolo by to v rozpore s niektorými konkrétnymi legislatívnymi opatreniami. Poukázal na zákon č. 96/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o službách zamestnanosti, ktorým došlo k úprave § 13 ods. 1 v spojení s § 70 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti tak, aby sa vylúčila pôsobnosť správneho poriadku na zaraďovanie občanov do evidencie uchádzačov o zamestnanie a na niektoré prípady vyradenia uchádzačov o zamestnanie z evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom uvedený zámer jednoznačne vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu č. 96/2013 Z.z. Zákonodarca teda prijatím uvedeného zákona prejavil úmysel vyňať niektoré rozhodovacie procesy podľa zákona o službách zamestnanosti z uplatňovania správneho poriadku a to pozitívnym vymedzením tých konaní, na ktoré sa správny poriadok má vzťahovať.

Záverom žalovaný uviedol, že uplatňovanie správneho poriadku možno pozitívne vymedziť osobitným predpisom (§ 70 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti) a preto na postup poskytovania príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne lebo chráneného pracoviska nie je potrebné aplikovať správny poriadok.

Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, rozhodnutia žalovaného ako aj vyjadrenie k odvolaniu žalobcu a konania predchádzajúce ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť

možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 60 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti, príspevok na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov (ďalej len "príspevok") sa poskytuje právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ak o tento príspevok písomne požiada najneskôr do konca prvého kalendárneho mesiaca štvrtroka nasledujúceho po štvrtroku, za ktorý príspevok žiada.

Podľa § 60 ods. 2 zákona o službách zamestnanosti, za prevádzkové náklady chránenej dielne alebo chráneného pracoviska, na ktorých úhradu sa poskytuje zamestnávateľovi príspevok, sa považujú

- a) nájomné a náklady na služby spojené s nájomným,
- b) náklady spojené s povinnými revíziami a náklady na poistenie objektu, v ktorom je prevádzkovaná chránená dielňa alebo chránené pracovisko, ak tento objekt vlastní zamestnávateľ,
- c) náklady na palivo a energiu,
- d) vodné, stočné a náklady na odvoz a likvidáciu odpadu,
- e) náklady na dopravu materiálu, hotových výrobkov a na dopravu súvisiacu s poskytovaním služieb,
- f) náklady na úhradu mzdy a preddavku na poistné na povinné verejné zdravotné poistenie, poistného na sociálne poistenie a povinných príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, platených zamestnávateľom za zamestnancov, ktorí sú občanmi so zdravotným postihnutím,
- g) náklady na opravu a údržbu objektu, v ktorom je prevádzkovaná chránená dielňa alebo chránené pracovisko, ak tento objekt vlastní zamestnávateľ a ak tieto náklady súvisia s prevádzkovaním chránenej dielne alebo chráneného pracoviska,
- h) náklady na opravu a údržbu zariadenia chránenej dielne alebo chráneného pracoviska, ak toto zariadenie vlastní zamestnávateľ,
- i) náklady súvisiace so zabezpečovaním administratívy chránenej dielne alebo chráneného pracoviska.

Podľa § 60 ods. 5 zákona o službách zamestnanosti, náklady na dopravu zamestnancov podľa odseku 1 sú náklady súvisiace so zabezpečovaním dopravy zamestnancov, ktorí sú občanmi so zdravotným postihnutím, zamestnávateľom na miesto výkonu zamestnania a späť. Príspevok sa neposkytuje, ak bol na ich dopravu do zamestnania a späť poskytnutý príspevok podľa § 53b.

Podľa § 60 ods. 6 zákona o službách zamestnanosti, ročná výška príspevku, ktorý poskytuje úrad, v ktorého územnom obvode je zriadená chránená dielňa alebo chránené pracovisko, je najviac

- a) 2,5-násobok celkovej ceny práce podľa § 49 ods. 4 vypočítanej z priemernej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za prvý až tretí štvrtrok kalendárneho roka, ktorý predchádza kalendárnemu roku, v ktorom sa príspevok poskytuje, na jedného občana so zdravotným postihnutím vykonávajúceho prácu v rozsahu ustanoveného týždenného pracovného času,
- b) 5-násobok celkovej ceny práce podľa § 49 ods. 4 vypočítanej z priemernej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za prvý až tretí štvrtrok kalendárneho roka, ktorý predchádza kalendárnemu roku, v ktorom sa príspevok poskytuje, na jedného občana so zdravotným postihnutím, ktorý má pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť vyšší ako 70%, vykonávajúceho prácu v rozsahu ustanoveného týždenného pracovného času.

Podľa § 60 ods. 7 zákona o službách zamestnanosti, úrad pred poskytnutím príspevku overí rozsah týždenného pracovného času u občana so zdravotným postihnutím, na ktorého sa príspevok poskytuje. Ak je rozsah týždenného pracovného času nižší ako rozsah ustanoveného týždenného pracovného času, príspevok sa poskytuje v pomernej časti výšky podľa odseku 6.

Podľa § 60 ods. 8 zákona o službách zamestnanosti, príspevok poskytuje príslušný úrad na základe dokladov preukazujúcich vynaložené náklady podľa odsekov 2 až 5 za príslušný štvrtýrok najviac vo výške 25% zo súm ustanovených v odseku 6, a to do 60 kalendárnych dní odo dňa podania žiadosti o poskytnutie príspevku.

Podľa § 70 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti, na konanie podľa § 12 písm. l), t), ae) a af) a § 13 ods. 1 písm. e) sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 1 ods. 1 správneho poriadku, tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 57 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže o odvolaní sám rozhodnúť, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania ako odvolateľa alebo ak s tým ostatní účastníci konania súhlasia.

Podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku, ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu konštatuje, že vo vzťahu k porušeniu práva žalobcu vyplývajúceho z ustanovenia § 60 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti, sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

K tvrdeniu žalovaného, ktoré vyplýva z podaného odvolania, ako aj zo samotného rozhodnutia o odvolaní žalobcu v správnom konaní, že na konanie o poskytovaní príspevku podľa § 60 zákona o službách zamestnanosti sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok), považuje za potrebné Najvyšší súd SR zdôrazniť, že z ustanovenia § 1 ods. 1 predmetného zákona vyplýva, že správny poriadok sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak, teda aj na konanie úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorý rozhoduje o práve žiadateľa na poskytnutie predmetného príspevku. Popri vymedzení okruhu správnych orgánov zákon teda vymedzuje svoju pôsobnosť aj vo vzťahu k iným právnym predpisom. Formulačne to zákonodarca vyjadril slovným spojením "ak osobitný zákon neustanovuje inak". Obsahovo táto formulácia vyjadruje dve skutočnosti, a to a) subsidiaritu správneho poriadku a b) negatívne vymedzenie pôsobnosti.

Princíp subsidiarity je výrazom mnohostrannosti spoločenských vzťahov vznikajúcich v procese rozhodovania o individuálnych právach a povinnostiach účastníkov, ktoré nemožno upraviť v jedinom procesnom predpise. Preto existuje jeden procesný predpis s univerzálnou pôsobnosťou - správny poriadok a osobitné právne predpisy, v ktorých sa premietajú príslušné odchýlky. Subsidiarita vyjadruje vzťah všeobecného a špeciálneho predpisu. Inými slovami, správny poriadok platí len vtedy, ak osobitné právne predpisy neustanovujú inak.

Niektoré osobitné predpisy výslovne ustanovujú, že na konanie sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. V prípade, ak takáto konštatácia v príslušnom právnom predpise v oblasti správneho

súdnicstva absentuje, a teda ak nie sú v osobitnom zákone upravené odchýlky, procesný režim správneho poriadku nastupuje ex lege a povinnosťou orgánu verejnej správy je dôsledne ho aplikovať.

Z hľadiska už uvedených zásad osobitné predpisy možno rozdeliť na dve skupiny:

- a) osobitné predpisy, pri ktorých je vzťah k správneému poriadku založený na princípe subsidiarity,
- b) osobitné predpisy, pri ktorých sa princíp subsidiarity neuplatňuje, pretože ide o autonómnu právnu úpravu.

Do prvej skupiny patria predpisy, ktoré na všeobecnú právnu úpravu nadväzujú buď tým, že ju dopĺňajú, alebo z nej ustanovujú odchýlky. Odchýlky môžu byť formulované

- a) pozitívne, t.j. platí správny poriadok s výslovnými odchýlkami, alebo
- b) negatívne, t.j. správny poriadok sa na konanie nevzťahuje, okrem výslovne uvedených ustanovení.

Negatívne vymedzenie pôsobnosti správneho poriadku znamená, že ustanovenia správneho poriadku sa na určité konanie nevzťahujú vôbec. Táto skutočnosť je odôvodnená buď tým, že ide o iný typ rozhodovania, aký sa uplatňuje v správnom konaní (napr. § 10 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby), alebo konanie na určitom úseku je upravené v celom rozsahu osobitným predpisom.

Správny poriadok sa nevzťahuje na konanie upravené v týchto predpisoch:

- zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov,
- zákon č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom v znení neskorších predpisov,
- zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov,
- zákon č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) v znení neskorších predpisov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že zákon o službách zamestnanosti patrí do prvej skupiny predpisov, ktoré sú k správneému poriadku vo vzťahu subsidiarity, t.j. správny poriadok sa použije rešpektujúc odchýlky, ktoré sú uvedené v samotnom zákone o službách zamestnanosti pozitívne. Opačné vyjadrenie vzťahu tohto osobitného zákona k správneému poriadku, teda negatívne v tomto prípade nemožno použiť, nakoľko z obsahu ustanovení zákona o službách zamestnanosti nevyplýva, že sa na tento osobitný zákon správny poriadok nevzťahuje a nepatrí ani medzi vyššie vymenované zákony. Vyjadrenie vzťahu tohto zákona k všeobecnému správneému poriadku vyplývajúceho z ustanovenia § 12 a v ustanovení § 13 je tak duplicitné, keďže správny poriadok sa na tento zákon vzťahuje automaticky. Tvrdenie žalovaného, že prijatím zákona č. 96/2013 Z.z. sa prejavil úmysel vyňať niektoré rozhodovacie procesy podľa zákona o službách zamestnanosti z uplatňovania správneho poriadku, a to pozitívnym vymedzením tých konaní, na ktoré sa správny poriadok má vzťahovať je potom bezdôvodné. K novele zákona č. 96/2013 Z.z., ktorú uvádza žalovaný vo svojom odvolaní, najvyšší súd ďalej uvádza, že ustanovuje odchýlky k všeobecnej úprave o správnom konaní a tak ako už bolo uvedené, správny poriadok sa bude aplikovať do takej miery, ktorá bude rešpektuje odchýlky zakotvené v osobitnom zákone o službách zamestnanosti. Neznamená to teda, že sa správny poriadok nepoužije vôbec.

Na podporu vyššie tvrdeného súd uvádza, že v predmetnej právnej veci zároveň úrad práce, sociálnych vecí a rodiny ako správny orgán rozhodoval o práve žalobcu na poskytnutie príspevku. Právom sa rozumie subjektívne právo upravené v predpise hmotného práva, resp. procesného práva, ktoré správne orgány v správnom konaní konštituujú, menia alebo zrušujú, prípadne ho autoritatívne deklarujú. A práve od rozhodnutia správneho orgánu záviselo, či žalobcovi ako žiadateľovi bude príspevok poskytnutý po splnení zákonom ustanovených podmienok, ako aj podmienok uvedených v jednotlivých usmerneniach Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny a v Schéme pomoci de minimis na podporu zamestnanosti „Schéma DM- 1/2007“, alebo nebude poskytnutý.

V zmysle § 244 ods. 3 OSP, sa za rozhodnutia správnych orgánov považujú rozhodnutia vydané nimi v

správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

V danom prípade rozhodnutia správneho orgánu označené ako „Oznámenie“ a tiež „Odvolanie-vyjadrenie“ podľa svojho obsahu sú rozhodnutiami v zmysle vyššie uvedeného vnímajúc osobitné označenie a podliehajú súdnemu prieskumu aj napriek tomu, že nespĺňajú základné náležitosti rozhodnutia vyplývajúce z § 47 správneho poriadku, ktoré by obsahovať mali. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že bez ohľadu na názov správneho aktu, z hľadiska právnej povahy ide o rozhodnutie, ak jeho obsahom je rozhodovanie správneho orgánu o právach alebo povinnostiach príslušných subjektov. Osobitné predpisy môžu z tejto zásady ustanoviť odchýlky.

Žalovaný postupoval tiež v rozpore s § 57 správneho poriadku, podľa ktorého, ak správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie môže o odvolaní sám rozhodnúť, o čo v tomto prípade nejde, nakoľko odvolaniu nebolo vyhovené v plnom rozsahu. Ak však nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania. Správny orgán aj napriek procesnému postupu danému v uvedenom ustanovení o odvolaní rozhodol sám a nakoľko mu v plnom rozsahu nevyhovelo, vec mal správne predložiť nadriadenému orgánu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

Žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom ani pri vydávaní samotných rozhodnutí, nakoľko okrem nesplnenia náležitostí vyžadovaných zákonom, nepriznal vyplatenie príspevku vo výške preukázaných prevádzkových nákladov oboch prevádzok a navyše nepriznal príspevok na dopravu zamestnancov. Z ustanovenia § 60 ods. 5 zákona o službách zamestnanosti vyplýva maximálne prípustná výška priznania príspevku a to 2,5-násobok celkovej ceny práce podľa § 49 ods. 4 vypočítanej z priemernej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za prvý až tretí štvrtrok kalendárneho roka, ktorý predchádza kalendárnemu roku, v ktorom sa príspevok poskytuje, na jedného občana so zdravotným postihnutím vykonávajúceho prácu v rozsahu ustanoveného týždenného pracovného času, alebo 5-násobok celkovej ceny práce podľa § 49 ods. 4 vypočítanej z priemernej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za prvý až tretí štvrtrok kalendárneho roka, ktorý predchádza kalendárnemu roku, v ktorom sa príspevok poskytuje, na jedného občana so zdravotným postihnutím, ktorý má pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť vyšší ako 70%, vykonávajúceho prácu v rozsahu ustanoveného týždenného pracovného času. Z obsahu citovaného ustanovenia zákona teda nevyplyva žiadna možnosť krátenia príspevku, resp. priznanie daného príspevku v nižšej než požadovanej výške, ak žiadateľ spĺňa všetky podmienky, nakoľko je daný len maximálny strop výšky príspevku, ktorý žiadateľ neprekročil. Isté obmedzenie sa týka nesplnenia rozsahu ustanoveného pracovného týždňa zamestnanca so zdravotným postihnutím, ktorý overuje úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, o čo v danom prípade nejde.

Záverom dáva súd do pozornosti princípy európskeho správneho práva, ktoré sú uvedené v odporúčaní CM/Rec (2007) 7 Výboru ministrov o dobrej verejnej správe, konkrétne na princíp viazanosti právom, princíp právnej istoty a princíp transparentnosti. Princíp viazanosti právom vyžaduje, aby všetky rozhodnutia a úkony orgánov verejnej správy mali oporu v právnom poriadku, ich obsah bol s ním v súlade a boli účinne vynútiteľné. Ide o stav, ktorý predpokladá čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a zároveň aj čl. 1 Ústavy SR, ktorý v odseku 4 zakotvuje, že pri obmedzovaní základných práv a slobôd musí dbať na ich podstatu a zmysel. Predmetný princíp navyše zahŕňa nielen požiadavku na súladný postup verejnej správy s vnútroštátnymi zákonmi, medzinárodným právom a všeobecnými právnymi zásadami, ale aj požiadavku nezneužívania voľnej úvahy a požiadavku výkonu právomoci len za účelom ustanoveným zákonom. Princíp právnej istoty je implicitne vyjadrený v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorý apeluje najmä na jasnosť, zrozumiteľnosť a predvídateľnosť právnych noriem, predvídateľnosť postupu orgánu verejnej moci, ochranu práv nadobudnutých v dobrej viere a zákaz retroaktivity právnych noriem.

Na základe vyššie uvedených skutočností a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 OSP).

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a v spojení s § 246c veta prvá OSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil a ani mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.